

РЕШЕНИЕ

№ 26285

гр. София, 06.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34
състав**, в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6168** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 86 - чл. 92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. А. А. Е. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Е., гражданин на Е., етническа принадлежност-арабин, вероизповедание-мюсюлманин-сунит, семейно положение-женен, ЛНЧ[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], против Решение № 2548/06.02.2023 г. на заместник-председателят на ДАБ при МС. Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Твърди, че връщането му в страната по произход би изложило на опасност неговото здраве и живот. Ето защо моли да се отмени оспореното Решение 2548/06.02.2023 г. на зам. председателят на ДАБ при МС.
В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като се представлява от адв. М., който моли да бъде уважена жалбата и да отменен атакувания административен акт като незаконосъобразен и несъобразен с материалния закон.

В о.с.з. ответникът - заместник-председателят на ДАБ, редовно уведомен, се представлява от юрк. Г., редовно упълномощена, която излага доводи, че оспореното решение е правилно и законосъобразно. Счита, че преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително в правомощията на ДАНС и тяхното становище по чл. 58, ал. 9 ЗУБ е задължително и обвързващо за административния орган, който в случая действа в условията на обвързваща компетентност.

Производството първоначално е образувано по жалба срещу решение № 2548/06.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ - МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е постановен отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и с Решение № 7719/11.12.2023 г. постановено по адм. дело № 2495/2023 г. по описа на АССГ е отхвърлена същата. С Решение № 7235/12.06.2024 г. постановено по адм. дело № 2277/2024 г. по описа на ВАС е отменено Решение № 7719/11.12.2023 г. на АССГ и са дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК вр. чл. 144, ал. 1 АПК, от фактическа страна установи:

Първоначално М. А. А. Е. е подал молба за международна закрила с вх. № РД-09-1889 от 08.04.2022 г. с приложения към нея писмени доказателства.

П. е декларация на 14.04.2022 г. от чужденецът на осн. чл. 29, ал. 1, т. 8 от ЗУБ, с която е декларирал, че владее български език и желае производството по реда на ЗУБ да бъде проведено на български език.

С регистрационен лист от 15.04.2022 г., чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – М. А. А. Е. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Е., гражданин на Е., етническа принадлежност-арабин, вероизповедание-мюсюлманин-сунит, семейно положение-женен, ЛНЧ[ЕИК], език който владее – арабски/български, баща на три деца.

На 14.04.2022 г. М. А. А. Е. е получил срещу подпис копие от Указания (л. 191) относно реда за подаване на молба за закрила правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, на български език ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация (л. 184) на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ рег. № УП 21166/15.04.2022 г. – М. А. А. Е. е декларирал под наказателна отговорност по чл. 313, ал. 1 НК личните си данни, че е гражданин на Е., [дата на раждане] в [населено място], Е., етническа принадлежност-таджик, вероизповедание - мюсюлманин - сунит. Декларацията е продиктувана лично от чужденеца, като декларатор; текстът ѝ му е преведен на разбираем от него български език, без възражения по написаното и без комуникативни пречки.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. от 14.04.2022 г. на чужденец с имена М. А. А. Е. дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци-14.04.2022 г. (л. 189).

С декларация рег. № УП 21166/15.04.2022 г. (л. 188) М. А. А. Е., гражданин на Е., е декларирал, че е съгласен да бъде обработвана информацията относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на български език, разбрал е съдържанието ѝ, като е подписал доброволно.

С протокол рег. № УП-21166/21.04.2022 г. (л. 169-171) е удостоверено провеждане на интервю с М. А. А. Е., гражданин на Е., от интервюиращия орган на ДАБ-МС- К. И., на 21.04.2022 г. от 09.30 ч. до 10.10 ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или

умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл. 313, ал. 1 НК. М. А. А. Е. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразил е съгласие интервюто да бъде проведено на български език. В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че в края на месец август 2013 г. е напуснал нелегално Е. със самолет до Република България, като полетът имал транзитно кацане в [населено място], Турция. В Република България пристигнал легално същият месец с българска виза, като студент, а по-късно получил и разрешение за продължително пребиваване. Заявява, че мотивира молбата си за закрила с проблеми, свързани с неговия баща и с негови роднини. Според твърденията му неговият баща и роднините му били обявени за членове на „Мюсюлмански братя“ в Е. и поради това били издирвани там. Заявил е, че поради гореизброената причина той също бил издирван на адреса си в Е. от официалните власти. Това, според думите му, се случило след като баща му не бил открит и египетските власти започнали да издирват децата му в това число и него. Той посочва, че лично не е бил член на „Мюсюлмански братя“, но властите в Република България го били обявили за такъв и поради това той се страхувал да се завърне там. Търсещият закрила, посочва, че след като е издирван в Е., това означава, че тамошните власти го възприемат за член на горецитираната организация. Твърди, че неговият чичо в Е. му бил казал, че от полицията са ходили да го издирват в жилището му. Посочва още, че за първи път това се случило преди около 4-5 г. и продължавало и до момента. Твърди, че ако се завърне в Е., това би означавало заплаха за живота му, защото според негова информация някои членове на „Мюсюлмански братя“ били осъдени на смърт. Протокол рег. № УП-21166/21.04.2022 г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ - МС, провел интервюто, адвокат М. и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него български език, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена Справка вх. № МД-45/24.01.2023 г. (л. 26) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Арабска Република Е.. Посочено е в края ѝ, че същата е изготвена по “Методологията на ЕСПОУ за изготвянето на информация за страните на произход” на базата на внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края ѝ, без да съдържа мнение, оценка и анализ на ситуацията в тази държава, които да са направени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС.

Със становище рег. №УП-21166/07.10.2022 г. (л. 38) на К. И. – главен експерт в отдел „Производство за международна закрила – кв. О. купел“– РПЦ-С. е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение № 2548/06.02.2023 г. на заместник-председателят на ДАБ при МС на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е обосновал неоснователност на молбата за закрила, като е извършил преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход Е., както е разгледана бежанската история на жалбоподателят. Прието е, че не е обосновал наличието на риск за живота или свободата си, както и опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Поради това не

е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Като в решението също е прието, че ДА"НС" възразява да бъде предоставена международна закрила на чуждият гражданин./л.23/

В хода по производството по адм. дело № 2495/2023 г. по описа на АССГ са представени от ответникът Справка вх. № ЦУ-630 от 15.05.2023 г. (л. 211) и Справка вх. № ЦУ-1463 от 27.09.2023 г. (л. 235) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ –МС относно актуалната обстановка в Арабска Република Е..С протоколно определение от 19.11.2024г. е приета справка от ДАНС относима към предмета на спора по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годин за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14-дневния срок за съдебно обжалване.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган зам. председателят на ДАБ и е в кръга на законовите му правомощия по ЗУБ./заповед 03-15/03.05.2022г./

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – зам.председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечаващи ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя.

В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои доводи без ограничения за представяне и на доказателства в подкрепа на твърденията..

Административният орган е спазил изискването на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.), като в случая от ответника е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, каквото е дадено преди произнасянето на органа и с него от страна на ДАНС се възразява по предоставяне на статут. (л. 158)

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изцяло правилен е изводът на решаващия административен орган, че заявените от молителя причини за напускане на Е. са неотнормими към искането за закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че е бил обект на преследване и от някоя организация, която

контролира държавата, или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, срещу които държавните органи не могат или не искат да противодействат. Не се твърди и наличие на конкретни актове или действия, основани на националност, пол, или други релевантни по смисъла на ЗУБ причини. Правилно е заключението на органа, че в случая не се установява да е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не се твърди молителят или семейството му да са били заплашвани или преследвани по етнически или религиозни причини. Не се установява спрямо чужденеца да е осъществено преследване, релевантно на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. Молителят изрично заявява, че не е бил арестуван или осъждан и срещу него не е оказвано насилие.

Заявленията на М. А. А. Е. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Е., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС.

В тази връзка, решаващият орган правилно е оценил липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателя да е осъществено визираното от ЗУБ преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

В този смисъл съдът счита, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че причините за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, посочени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, което и обуславя извода, че решението на ответника да отхвърли молбата като неоснователна е изцяло правилно.

Що се отнася обаче до отказания хуманитарен статут на чужденеца, съдът счита

следното:

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут, се сочат в чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В чл. 75, ал. 2, изречение първо от Закона за убежището и бежанците е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на директора на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване не е изпълнено, тъй като административният орган не е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците датата, когато съдът се произнася по случая (в тази връзка съдът съобразява и решение от 15.11.1996 г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу Италия, § 133 от същото). Видно от оспореното решение, зам.-председателят на ДАБ се е позовал по отношение на актуалното положение в Арабска Република Е. на представена справка от дирекция „Международна дейност“ от 24.01.2023 г., от която не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в” от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От представената справка е видно, че Египетските закони предвиждат свобода на вътрешното движение, пътуванията в чужбина, емиграцията и репатрирането и правителството като цяло зачита тези права, с някои изключения, включващи действия спрямо потенциални бежанци и търсещи убежище лица. Правителството си сътрудничи със Службата на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) и с други хуманитарни организации за предоставяне на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица, както и на други заинтересовани лица. Не може да се направи извод, че към момента на издаване на решението обстановката в Е. може да се определи като въоръжен конфликт. В приложената по преписката

справка не е налице информация, за която да сочи за влошаване на обстановката в Е., достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт, или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.

Изводите си административният орган е обосновал и с писмо от Държавната агенция „Национална сигурност“ от 01.06.2022 г., съдържащо възражение на жалбоподателя да бъде предоставена закрила в Република България, защото същият представлява заплаха за националната сигурност.

В тази връзка на първо място съдът намира за неоснователен довода, изтъкнат в оспореното решение, че при наличие на отрицателно становище от страна на ДАНС, Председателят на ДАБ действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже предоставянето на поисканата международна закрила. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, при получаване на молба за предоставяне на закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност", което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. Буквалното тълкуване на тази разпоредба сочи липса на изрична законова забрана за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут при отрицателно становище на ДАНС. Законодателят е разписал, че становището се взема предвид, т.е. административният орган е длъжен да го обсъди в решението си, като изложи самостоятелни мотиви, относно това дали го приема или не. Административният орган при наличие на немотивирано отрицателно становище от страна на ДАНС е длъжен да изложи самостоятелни мотиви, относно това дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност, като изиска от специализирания орган цялата релевантна за правилното решаване на спора информация. Липсата на мотиви в тази връзка е самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Горепосоченото съображение следва да се приеме за несъответно на задължителното тълкуване, направено в т. 2 на Решение на СЕС от 22 септември 2022 година, постановено по дело С-159/21.

В цитираното решение СЕС се посочва, че „... единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение.“ Развиват се и подробни мотиви в насока, че процедурата за разглеждане на молбите за международна закрила трябва да се проведе от решаващия орган, който следва да отчете във всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че положението на заинтересованото лице попада в хипотезата на евентуална заплаха за националната сигурност, както и че този орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила. СЕС приема, че „Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и с оглед на тази информация самостоятелно да прецени фактите и

обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен.“ В същият смисъл е и актуалната практика на Върховен административен съд на Република България, изразена в Решение № 9349 от 09.10.2023 г. постановено по адм. дело № 4863/2023 г., IV отд.; Решение № 11467 от 22.11.2023 г. постановено по адм. дело № 6602/2023 г. IV отд.; Решение № 443 от 15.01.2024 г. постановено по адм. дело № 6605/2023 г., IV отд. и др.

На следващо място настоящия състав счита, че постановения отказ за предоставяне на хуманитарен статут безспорно засяга правната сфера на жалбоподателя, като съдът следва да прецени и дали отказът на соченото в акта основание, е съразмерен на преследваната с мярката цел и дали същевременно е и законосъобразен, макар ответникът да не разполага с възможност да контролира даденото становище от ДАНС. От фактическа страна съдът прие за установено, че жалбоподателят е гражданин на Арабска Република Е., пребивавал е на законно основание в България от 2013 г., има сключен граждански брак в България от 2017 г., както и три деца родени в Р.България. В този смисъл съдът намира, че оспореният отказ е лишен от фактически съображения, защо на лицето е постановен същия в частта по отношение на предоставяне на хуманитарен статут. В своята практика по приложението на чл. 13, вр. чл. 8 ЕКПЧОС, Съдът по правата на човека имал възможността да се произнесе, че дори да бъдат използвани поверителни материали, засягащи националната сигурност, това не освобождава властите от ефективен съдебен контрол върху приложената мярка. Съдът обръща внимание на информацията, че в други държави съществуват способи, които могат да бъдат използвани, така че да съвместяват основателно безпокойство за същността и източниците на разузнаването и същевременно да дават на лицата съществените гаранции на съдебното производство /вж. решение от 15 ноември 1996 г. по делото „Ш. с/у О. кралство“/. Според практиката на ЕСПЧ, обективизирана в делото „Ал Н.“, следва категорично, че „докато процесуалните ограничения може да са необходими, за да се гарантира, че няма да изтече информация, така че да се застраши националната сигурност и докато независимият орган, разглеждащ жалбата срещу административното решение, може да остави на органа на изпълнителната власт възможност за преценка по въпросите на националната сигурност в широки граници, това в никакъв случай не оправдава липсата на каквито и да е средства за защита, когато органът на изпълнителната власт е решил да се позове на понятието „национална сигурност“ /вж. цитираното по-горе решение по делото „Ш.“ и параграф 96 за възможни начини за съчетаване на засегнатите интереси/. Но и когато се твърди заплахата за националната сигурност, гарантирането на ефективно средство за защита изисква като минимум компетентният независим орган, пред който се обжалва, да бъде информиран за фактическите основания за решението дори, ако те не стават публично достъпни. Органът трябва да може да отхвърли твърдението на органа на изпълнителната власт за наличието на заплахата за националната сигурност, ако намери, че то е произволно или немотивирано. Освен това, трябва да се изследва въпросът дали оспорената мярка би засегнала правото на лицето на зачитане на семейния живот и, ако е така, дали е постигнат справедлив

баланс между общественния интерес и индивидуалните права“.

Административният орган не е отчетел конкретните факти по случая и не е формирал самостоятелно становище по релевантните факти. Същият е допуснал и нарушение на административно-производствените правила, като не е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“, като орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, представянето на мотивирано становище, за да се запознае с релевантните факти и да ги прецени при произнасянето си в производството по предоставяне на закрила по общия ред.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че са налице предпоставките по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съгласно която разпоредба, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителният комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съдът счита, че ответникът е подходил формално при извършване на преценка по отношението наличието на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 ЗУБ, поради наличието на сключен граждански брак през 2017 г., наличието на три деца, родени в България, както и предвид продължителния престой на жалбоподателят в Република България и пълното му интегриране в българското общество.

По изложените съображения отказът на административния орган за предоставяне на хуманитарен статут е постановен при съществено нарушение на задължението по общото правило по чл. 35 АПК да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и на специалната разпоредба по чл. 75, ал. 2 Закона за убежището и бежанците да прецени всички относими факти, свързани с държавата по произход. Затова издаденият административен акт е незаконосъобразен в тази му част и следва да бъде отменен в частта, с която е отхвърлена жалбата относно отказа за предоставяне на хуманитарния статут, съответна отмяна на решението на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет в тази част и връщане на преписката за ново произнасяне от административния орган съгласно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2548/06.02.2023г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, В ЧАСТТА МУ, с която на основание чл. 75, ал. 1, т. 4 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молбата на М. А. А. Е., гражданин на Арабска Република Е. за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

ИЗПРАЩА административната преписката на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Република

България за ново произнасяне в тази част, съобразно указанията на съда, дадени в мотивите на решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. А. Е., гражданин на Арабска Република Е. срещу Решение № 2548/06.02.2023 г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, В ЧАСТТА МУ, с която на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молбата на М. А. А. Е. за предоставяне на статут на бежанец, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: